

De heuvel die we beklimmen

Als de dagen komen, vragen we ons af:
waar kunnen we licht vinden
in deze eindeloze schaduw?
Het verlies dat we meedragen,
de zee die we moeten doorwaden,
we trotseerden de buik van het beest.
We hebben geleerd dat stilte niet altijd vredig is.
En de normen en ideeën van wat gewoon is,
zijn niet altijd rechtvaardig.
En toch, het ochtendgloren is van ons,
voor we het wisten.
Op een manier hebben we het
doorstaan en waren we getuigen
van een natie die niet kapot is,
maar gewoon onvolledig.
Wij de opvolgers van een land,
in een tijd waarin een mager, zwart meisje,
afstammend van slaven en opgevoed
door een alleenstaande moeder,
ervan kan dromen
om president te worden
enkel doordat ze mag voordragen
voor een president.
En ja, we zijn verre van verfijnd,
verre van ongerept,
maar dat betekent niet dat we niet vechten voor een perfecte unie.
We strijden om onze unie
met een doel te smeden.
Om een land te vormen met engagement
voor alle culturen, kleuren, individuen
en menselijke toestanden.
Daarom, richten we onze blik niet
op wat er tussen ons in staat,
maar wat er voor ons staat.
We sluiten de breuklijn,
want we weten dat we
voor een goeie toekomst
eerst onze verschillen
moeten vergeten.
We leggen de wapens neer,
zodat we onze armen kunnen openen
voor elkaar.
We willen niemand schaden,
we willen harmonie voor iedereen.
Als de wereld slecht één ding zegt,
laat hem zeggen dat dit waar is.

Zelfs als we rouwden, groeiden we.
Zelfs als we pijn hadden,
hadden we hoop.
Zelfs als we moe waren,
probeerden we.
Dat we voor altijd verbonden zijn,
zegevierend.
Niet omdat we nooit meer nederlagen
zullen kennen,
maar omdat we nooit meer
zo verdeeld zullen zijn.
De Bijbel vraagt om ons voor te stellen
dat ieder onder zijn eigen wijnrank
en vijgenboom zit
en niemand hen bang zal maken.
Als we onze tijd eer willen aandoen,
dan ligt overwinning niet
in het zwaard,
maar in alle bruggen die we bouwden.
Dat is de belofte aan onze moerassen,
de heuvel die we beklimmen.
Als we het al durven,
is het omdat Amerikaan zijn
meer is dan een trots die we erven.
Het is ons verleden dat we meenemen
en hoe we herstellen.
We hebben een kracht gezien
die onze natie wou verdelen,
liever dan ze te delen.
Ze zou ons land vernietigen als dat
de democratie kon belemmeren.
Deze poging slaagde bijna.
Maar hoewel democratie
tijdelijk belemmerd kan worden,
kan het nooit permanent
verslagen worden.
In deze waarheid en in dit geloof
hebben we vertrouwen,
want terwijl wij naar de toekomst
kijken,
kijkt de geschiedenis naar ons.
Dit is het tijdperk van de verlossing.
We waren bang om het te aanvaarden.
We waren niet voorbereid
om de erfgenamen te zijn
van zo'n beangstigende tijd.
Maar we vonden daarin de kracht

om een nieuw hoofdstuk te schrijven,
om onszelf hoop en blijdschap
te brengen.
Dus terwijl we vroeger
gevraagd hebben
hoe we ooit onheil
konden overwinnen,
verklaren we nu:
Hoe kan onheil ons overwinnen?
We zullen niet teruggaan
naar wat er was,
maar ons bewegen
naar wat een gehavend land zal zijn,
maar vrijgevend,
en toch dapper, vurig en vrij,
We zullen niet bekeerd of onderbroken
worden door intimidatie,
want we weten dat onze laksheid
de erfenis zal zijn
voor de volgende generatie.
Onze mengers worden hun lasten.
Maar één ding is zeker:
Als we barmhartigheid verenigen
met macht,
en macht met rechtvaardigheid,
dan wordt liefde ons nalatenschap
en verandering het geboorterecht
van onze kinderen.
Dus laten we dit land
beter achterlaten
dan we het gekregen hebben.
Met elke adem
van mijn bronzen, kloppende borstkas
zullen we deze gewonde wereld
verheffen tot een wonderbaarlijke.
We zullen opstaan vanuit
de gouden heuvels in het westen
en vanuit het winderige noordoosten,
waar onze voorouders voor het eerst
dachten over revolutie.
We zullen opstaan uit de meren
en steden van het middenwesten
en uit het zonovergoten zuiden.
We zullen heropbouwen, verzoenen
en herstellen.
In elk klein plekje van onze natie
en elke hoek

die ons land wordt genoemd
zullen onze verschillende,
mooie mensen opstaan,
gehavend maar prachtig.
Als de dagen komen,
stappen we uit de schaduw,
vurig en onbevreesd.
Het nieuwe ochtendgloren floreert
wanneer we het bevrijden.
Want er is altijd licht
als we maar dapper genoeg zijn
om het te zien,
als we maar dapper genoeg zijn
om het te zijn.

VRT ondertitels bij de video

Ref.: De heuvel die we beklimmen.docx
4/02/2021 16:31